

Sygn. akt V.2 Ka 298/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Olga Nocoń

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2014 r.

sprawy:

C. P. /P./

syn K. i Z.

ur. (...) w J.

oskarżony o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 25 marca 2014r. sygn. akt II K 5/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia oskarżonemu wykonania kary pozbawienia wolności wskazuje przepisy art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§2 kk a na podstawie art. 73§2 kk oddaje oskarżonego C. P. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 298/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju, wyrokiem z dnia 25 marca 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 5/13, uznał oskarżonego C. P. za winnego popełnienia występku z 178a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 5 kwietnia 2009 r o godz. 9:40 w J. na Osiedlu (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się

w stanie nietrzeźwości 0,69 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i za to, na mocy art.178a § 1 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Następnie na mocy art.69 § 1 i 2 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres lat 3 tytułem próby. Na podstawie art.71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł., na mocy art.42 § 2 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, jednocześnie na zasadzie art. 43 § 3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu do właściwego Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta. Na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 200 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej i obciążył go kosztami sądowymi w sprawie.

Apelację wniósł prokurator i zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 73 § 2 kk poprzez nieorzeczenie przez Sąd I instancji wobec oskarżonego C. P. na podstawie w/w przepisu środka probacyjnego w postaci oddania pod dozór kuratora sądowego w sytuacji gdy środek ten był obligatoryjny, bowiem oskarżony będąc sprawcą młodocianym dopuścił się przestępstwa umyślnego spenalizowanego w art. 178a § 1 kk , a nadto art.70 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie jako podstawy formalnoprawnej orzeczenia wobec oskarżonego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności tylko wskazanie art. 70 § 1 pkt 1 kk.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego C. P. na podstawie art. 73 § 2 kk obligatoryjnego środka probacyjnego w postaci oddania go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk nałożenie obowiązku informowania kuratora o przebiegu okresu próby oraz przyjęcie art. 70§ 2 kk za podstawę prawną zawieszenia wykonania orzeczonej wobec C. P. kary pozbawienia wolności w wysokości 4 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja co do zasady zasługuje na uwzględnienie, a stawiane w niej zarzuty są zasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny i przyjął trafną kwalifikację prawną przypisanego w efekcie oskarżonemu występku. Rację ma skarżący, że Sąd I instancji wyrokując w niniejszej sprawie dopuścił się obrazy prawa materialnego. Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż oskarżony C. P. nie jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk. Konsekwencją takiego ustalenia było wskazanie nieprawidłowej i niepełnej podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i zaniechania oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Tymczasem należało przyjąć, iż oskarżony C. P. jest sprawcą młodocianym, urodził się bowiem w dniu 17 czerwca 1989 r. a czyn, którego się dopuścił miał miejsce 5 kwietnia 2009 r. Zatem w chwili czynu miał 19 lat. Co prawda w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji (25 marca 2014r.) oskarżony miał już ukończone 24 lata jednakże Sąd winien się odnieść do pierwszego z zapadłych orzeczeń wydawanych w niniejszej sprawie. Bowiem pierwszy wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju, który następnie został uchylony przez Sąd Okręgowy zapadł w dniu 23 lipca 2012r. W tej dacie oskarżony nie miał ukończonych 24 lat. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 2 czerwca 2005r. sygn. akt II Aka 72/05; LEX 165704 „w rozumieniu art. 115 § 10 kk przez pojęcie iż sprawca w czasie orzekania w pierwszej instancji nie ukończył 24 lat, należy rozumieć, iż wieku tego nie ukończył w chwili wydania pierwszego wyroku przez Sąd I instancji, pomimo tego iż następnie wyrok ten został uchylony i sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, zaś ostatni wyrok Sądu I instancji został wydany już po ukończeniu przez sprawcę tego wieku, byle tylko w chwili popełnienia czynu zabronionego sprawca nie ukończył 21 lat.” Podobny pogląd wyrażają komentatorzy, np. Jacek Giezek w Komentarzu do Kodeksu karnego , opubl. WKP 2012, wyd. II , czy J. Majewski, G. Bogdan, Kodeks Karny Część Ogólna, 2004r. s. 1436.

Zatem właściwą podstawą do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności winien być art.70 § 2 k.k a nie jak to określił Sąd I instancji art. 70 § 1 pkt 1 kk. Jednocześnie zgodnie z

treścią art. 73 § 2 kk oskarżony winien być zostać oddany pod dozór kuratora. Środek ten w niniejszej sprawie był obligatoryjny, bowiem oskarżony będąc sprawcą młodocianym dopuścił się przestępstwa umyślnego z art. 178a§ 1 kk.

W tym stanie rzeczy, ponieważ doszło do naruszenia wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego, mających wpływ na treść wyroku, należało zmienić punkt 2 wyroku w części dotyczącej wskazania podstawy prawnej warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności i przyjąć, że winny nią być przepisy art.69 § 1, 2 i 4 k.k. oraz art.70 § 2 k.k oraz na podstawie art. 73 § 2 kk oddać oskarżonego C. P. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Brak natomiast podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Obowiązek ten nie jest obligatoryjny , a Sąd Odwoławczy nie widzi potrzeby dodatkowego obciążania oskarżonego obowiązkami w okresie próby.

W pozostałym zakresie wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy, a kosztami za postępowanie odwoławcze obciążyć Skarb Państwa, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia z uwagi na to, że przemawiają za tym względy słuszności (art.624 § 1k.p.k.). Postępowanie odwoławcze nie zostało bowiem zainicjowane przez oskarżonego, a konieczność dokonania korekty orzeczenia Sądu I instancji wywołana została wyłącznie pomyłką tegoż Sądu.